

665 49

Młodzieżowa
Agencja
Wydawnicza

RSW
„Prasa-Książka-Ruch”

04-028 Warszawa, Aleja Stanów Zjednoczonych 53

SŁOWO Powszechne

ul. Mokotowska 43
00-551 Warszawa

Nr z dn.

3 6

2 0 - 02-90

W Teatrze Rzeczypospolitej

Krakowska „Antygona”

W ramach Teatru Rzeczypospolitej przyjechał do Warszawy Stary Teatr z Krakowa, przywożąc słynne przedstawienia: „Antygony” Sofoklesa i „Hamleta” Szekspira w reżyserii Andrzeja Wajdy. Dodać warto, że wiele spektakli tego teatru obrasta legendą.

Premiera „Antygony” odbyła się przed sześciu laty. Wydany obecnie program, zawiera m. in. znamienne fragmenty pierwszych recenzji, które dobrze przypominają pozaartystyczną aurę otaczającą wówczas wajdowską „Antygona”, która musiała zawierać odniesienia aktualne, polityczne. Teraz — chłodniejszym okiem patrzymy na „robotę” reżysera i aktorów.

Antygona posłuszna odwiecznym boskim nakazom pogrzebała zwłoki brata wbrew zakazowi wycięskiego króla Kreona. Działania obojga: bezbronnej dziewczyny i króla występującego w imię praw państwa obciążone były zaśpieniem, uniesieniem, ale także i pychą, zrzędzeniem losu. Gdy mowa o wielkiej namiętności oclerającej się o śmierć, prowokującej ją, gdy mowa o trudnych, ostatecznych decyzjach, niezależnie od scenerii i kostiumów, widać ma bardzo osobisty stosunek do problemów jakie niesie dramat. Niekoniecznie utożsamia się z którymś z bohaterów, żywo jednak uruchamia swoją wrażliwość na sferę sztuki i życia. Nic więc dziwnego, że od wielu już lat zdarza się reżyserom odchodzić od tradycyjnej inscenizacji klasyki. Przy inscenizacyjnej koncepcji Andrzeja Wajdy nie zaskakują współczesne stroje koegzystujące z ubiorami „greckimi”, „sofoklesowymi”. Aktorzy konsekwentnie — jedni re-

cytują tekst, inni podają go swobodnie, ze współczesną nieteatralną intonacją. Bardzo precyzyjną i subtelną interpretacją (choć obie role są zupełnie różne) zwraca uwagę Ewa Kolasinska (Antygona) i Krzysztof Globisz (Hajmon). Pozostali aktorzy, w tym także i Tadeusz Huk w roli Kreona pracują przede wszystkim na jubilersko uporządkowaną całość przedstawienia.

W tym spektaklu warto zwrócić uwagę na jego muzyczność. Rytmem słów, wysokością i siłą głosów (i rozdźwiękiem ich emisji) — przechodzących w szmer, czasem zaś w melodijną zespół dźwięków, tworzy Wajda subtelną, chwilami ogromnie ekspresyjną, swoistą muzykę. Świetnym odpowiednikiem tej warstwy spektaklu są stroje a także dekoracje Krystyny Zachwatowicz. Przede wszystkim jej kostiumy o charakterze greckim (łącznie zresztą z pozostałymi strojami i dekoracją) — jak gdyby tłumaczą wyrafinowane zestawienia kolorystyczne na język szarości, czerni i połyskującej srebrzystości.

Wiele wyciszyło się w nas samych. Widownia przyjmuje bez emocji widok w spektaklu współczesnych komandosów podobnie jak postać Kreona noszącego letni garnitur i przeciwsłoneczne okulary. W pamięci pozostaje ciekawe przedstawienie wyważone w najdrobniejszych detalach grane przez reżysera na wielu instrumentach.

HANNA SZCZAWIŃSKA

Występy Teatru Starego im. H. Modrzejewskiej z Krakowa na scenie Teatru Dramatycznego w Warszawie w ramach Teatru Rzeczypospolitej. Sofokles „Antygona”. Przekład Stanisław Hebanowski, reżyseria Andrzej Wajda, scenografia Krystyna Zachwatowicz, muzyka Stanisław Radwan.